

Олег ЗИНИЧ

Тихо-тихо скотилась сльоза,
А за нею нова набереться...
І збулись Симеона слова-
Меч прошив її зболене серце.

Вже ступає на стежку нога,
Запекло, защеміло у грудях.
Шаленіє у місті юрба,
На вердикт усе прагне від суддів.

Досягнули. Вхопили мету,
Знавісніло несуться до брами.
Хтось вже терня підносить Христу,
Інші рвуться ставати катами.

Піднімаються вгору, ідуть,
І здригається Череп від страху.
„Зараз Сина мого розіпнуть!”
Мати руки заломлює з жаху.

„Сину! Чом Тебе світ розпина?!
Я ж леліяла свою дитину.
Ти зціляв, рятував від гріха,
А тепер хочуть твого загину?”

Все. Збулося. Притихли сліпці.
Кров стікає з хреста на долину,
Срібняки – ціна Бога в руці,
Із грудей виривається: „Сину!”

Проминуло немало століть,
А Любов розпинають ще й досі:
Серце Матері знову болить,
Ведуть Сина по хресній дорозі.

О. Зинич. Плач матері // Слово №2 (23) (2005) 40